

Magányos szikla állja tenger ölelését,
oldalait mossák tajtékos, sós habok.
Kopár hátán nem tud megkötni az élet,
lesodornak róla mindent a viharok.
Szélszaggatta hátát nem fedi zöld pázsit.
Sebeit nem borítja húset adó lomb.
Visszaveri a fényt a fehér dolomit,
amit reá a nap oly vigasztalan ont.
Belsejében, mélyen, értékes gyémántok,
nincs aki a napra felhozná azokat.
Úgy pusztulnak el majd, ott a rejtekükben,
hogy kristályuk a fényhez soha nem jutott.
Ha olykor–olykor egy eltévedt madárka
a sziklára leszállva menedéket talál,
tomboló vihartól, köveivel óvja,
amíg az megpihenten, vígan tovaszáll..
Köztünk emberek közt sok ilyen magányos,
sziklával bástyázott lelkű ember él.
Velük együtt hangosan kiáltom: S.O.S.
ments meg minket, fogadjál be, emberiség!
1987